

Відшаруділо під ногами листя,
І віджурилось небо журавлями.
Осінній смуток овіває лиця,
І холодок прощання поміж нами.

Невже це — все?.. Я ще дарую квіти,
А відчуваю: разом нам не бути.
І розумію, що, допоки жити,
Мені цього прощання не забути.

А що там далі? Вічні будні й праця.
Нові дороги, клопоти і люди.
Всього спізнаю, а такого щастя,
Як мав з тобою, певне, вже не буде.

Дивлюсь на тебе — світонька не бачу.
Всміхнись, кохана, бо і я заплачу.
